

Les cadires que parlen

Jordi Lafon culmina el projecte 'Com una cadira', amb quatre llibres i 65 autors

Vic

Jordi Vilarrodà

La mecànica era sempre la mateixa: cada autor rebia una fotografia que li enviava Jordi Lafon, on sempre hi havia una cadira com a element central. Cadires que no eren en un menjador, en una aula o en un lloc de treball. Cadires fora de lloc "que m'he anat trobant en el camí durant anys". I la proposta també era igual per a tots: escriure un text a partir d'aquesta imatge.

El projecte participatiu impulsat per l'artista visual de Vic ha arribat d'aquesta manera a generar 65 textos, que han estat publicats en els quatre volums de *Com una cadira*, per Adicciones Porquesí. Al cap de més de tres anys de començar el procés participatiu, aquest va arribar al punt i final, el passat mes de novembre, amb la presentació del quart i darrer volum.

Per què una cadira com a motiu? "És un dels mobles més senzills i més útils, i té tradició en la història de l'art", diu Lafon. La relació amb els objectes que ens envolten és el primer nivell de lectura, però al capdavall, la cadira "és un pretext", allò que és a l'escenari però que desencadena una creació literària. Lafon no els donava cap instrucció, però les seves fotografies sí que tenien, en molts casos, un element comú, un cert aire de melangia.

A partir de la cadira, han emergit moltes reflexions i històries, i és això el que, en el fons, Lafon planteja als seus interlocutors, entre els quals hi ha gent que escriu

Jordi Lafon, amb els quatre llibres del projecte 'Com una cadira', publicats per Adicciones Porquesí

habitualment, però també "persones que no ho fan, i que ens han donat sorpreses". Dels primers, hi ha noms com els d'Irene Solà, Pep Artero, Sergi Oliva, Salvador Giralte o Toni Coromina. I entre els segons, hi figuren gent del món de la música com Ernest Crusats, crítics d'art com Àlex Mitran o Miquel Bardagil, dissenyadors com Juli Capella, gestors culturals com Ramon Parramon i artistes com la ceramista Carme Collell o la

videocreadora Ester Xargay, i fins i tot el creador de *Les putes receptes de la iaia*, Jofre Martell. Hi ha també un text escrit pel pintor Antoni Tàpies l'any 1967 i destinat a la revista *Cavall Fort*, "un regal", segons Jordi Lafon. Un panorama heterogeni, com el resultat, un joc de mirades diverses. Lafon té una relació personal, "emocional", amb tots els autors, una implicació sense la qual creu que "hauria estat molt difícil tirar endavant" la idea.

EDITORIAL CÒMPLICE

També hauria estat difícil fer-ho sense la complicitat d'Adicciones Porquesí, una editorial alternativa que té entre els seus impulsors el dissenyador vigatà Albert Cano i Alexis Barroso. "Són dels que s'apunten a fer coses entre uns quants per amor a l'art", diu Lafon. Gràfiques Diac i la impremta Daví també hi han posat de la seva part per culminar els quatre volums.

Si...

Milers de Cent cinquanta-cincs

Víctor Sunyol

No és fàcil saber tot el que ha suposat l'atac a

Catalunya a través del 155, ni quantificar-ho. Però no és només això: des de fa molt de temps, empresarialment ja s'aplicaven, i s'apliquen, mesures que van contra la normalització del país. La lògica del mercat va sempre contra la llengua; com, per exemple, el que passa amb les llibreries.

Els grans grups editorials, que editen poc en català, obliguen els llibreters a rebre tot el seu servei de novetats, llibres en castellà i en català, encara que al llibreter només li interessin els catalans. Així les llibreries s'omplen de llibres en castellà, si no és que el llibreter tingui prou temps per retornar de pressa els que no vol i que tornarà igualment més endavant. No és el 155, però li fa la feina. El que és pur 155 és el radical ofec econòmic als mitjans de comunicació en català, tant els de paper com els digitals.

No se'ls paguen les subvencions aprovades, que els són vitals, ni se'ls paga la publicitat institucional ja publicada. Tampoc estan rebent la publicitat institucional que seria habitual. L'objectiu és l'asfíxia econòmica del mitjà que no són "la veu de l'amo"; acabar amb la pluralitat informativa i d'opinió, acabar amb qui no està al costat de qui mana. Pensament únic.

Oques Grasses posa punt i a part a Barcelona davant de 3.000 persones

Barcelona Tres mil persones, tot l'aforament del recinte, omplien l'Antiga Fàbrica Damm de Barcelona dissabte en la celebració del ja tradicional Dia de l'Esperit Xai, amb Oques Grasses com a mestres de cerimònies. El grup osonenc ha incorporat aquest concert prenatalenc al seu imaginari particular, i enguany li ha donat un sentit especial perquè es tractava del comiat del grup fins que surti el nou disc. La minigira Meravellós Desastre, que els darrers tres mesos els havia portat per diferents escenaris —entre ells L'Atlàntida de Vic—, va culminar dissabte. "El que acabem aquí és una primera etapa musical", va dir el cantant Josep Montero en declaracions a Betevé, abans de l'actuació. Una primera etapa amb tres discos i més de 400 concerts en 10 països. Ara es donen mig any de temps abans de tornar a l'estudi per gravar noves cançons, algunes de les quals ja han començat a prendre forma.

